

Kjære venner

Vi har flyttet inn!!

Det er åtte år siden det ble klart at vi ville trenge å utvide og oppgradere sykehuset her. Særlig to typer opplevelser som satte i gang disse tankene, sitter sterkt i:

- Den lille jenta med svært alvorlig lungesykdom som var innlagt i tre uker på vårt trange lille «Intensivrom», der det også er fire andre senger. I løpet av den tiden opplevde hun tre ganger at pasienter døde i nabosengene under dramatiske omstendigheter. Avstanden fra hennes seng til disse sengene var en halv meter. De som drev gjenoppliving, uten å lykkes, måtte nærmest krabbe opp i hennes seng for å gjøre det. Det var fryktelig skremmende for henne, og vi opplevde det som en uverdig måte å behandle en liten jente som selv svevde mellom liv og død, på. Behovet for mer plass var påtrengende, og har bare økt siden da.
- Det er kaldt her om vinteren, og sykehuset har ikke hatt noen form for oppvarming. Flere ganger har vi opplevd at vi ikke hadde noe trygt, varmt sted å behandle svært underernærte barn som ble innlagt med lungebetennelse i vinterkulda. Jeg er overbevist om at flere av dem kunne overlevd hvis vi hadde kunnet behandle dem i varme omgivelser. Noen har bokstavelig talt frosset i hjel, andre har dødd fordi underkjølte har gjort den lille kroppen mindre motstandsdyktig mot infeksjoner.

Slike opplevelser satte i gang drømmer som etter hvert ble til planer, som så førte til byggearbeider. Og nå er vi der! Vi flyttet inn i det nye, flotte sykehusbygget på onsdag 27. april 2016!!

Her er det bedre plass enn før, større Intensivrom, varmeanlegg på barnerommet og flere andre rom, og sentralt anlegg for oksygentilskudd.

OTs lesere har vært med og gjort dette mulig, bli med og se:

En av de mange gravide nær termin som bor på Mødreventehjemmet fikk æren av å klippe den røde snora, her med god hjelp av Sykehus Direktør Tuk.

Senger til det nye sykehuset blir vasket, malt og satt sammen.
I en uke hadde Kristin fire medhjelpere som vasket og skrubbet ned den nye bygningen og alt som skulle i den. Det var svette og ømme lemmer og mye glede!

Han har vært skredder hele livet, som hans far og farfar før ham. De siste ukene har han sittet på gulvet og sydd pasientttøy og sengetøy til det nye sykehuset, mens stablene har vokst rundt ham. En virkelig profesjonell kar.

Våre gamle, gode «hjemmelagde» kuvøser ble med på flyttelasset. Flyttingen av en dårlig, bitteliten nyfødt som trengte kuvøse og oksygen var noe av det mest dramatiske denne dagen. Godt med erfarne pleiere.

Vi flytter inn i en av de to nye, fine operasjonsstuene. Fra nå av kan vi gjøre akutte keisersnitt selv om en annen operasjon allerede er i gang.

Så nå har vi gått et langt skritt. Men ennå er det mye som gjenstår. Det viktigste er at første etasje i det nye bygget ennå ikke er tatt i bruk. Entreprenøren hadde lagt et gulvbelegg der som var så elendig at det måtte tas opp og legges på nytt. Det arbeidet er i ferd med å avsluttes i disse dager, og vi flytter inn også i første etasje før midten av mai. Mer om det i neste OT!

Tuberkuloseavdelingen sto først ferdig, i julen 2013. Poliklinikken sto ferdig julen 2014 og den store hovedbygningen flyttet vi inn i nå i april 2016. Det har vært en tid der Gud har åpnet mange jerndører og lært oss å vente på Hans tid. Vi har også planer for nytt Akuttmottak og Mødreventehjem, og forbedring av lokalene for Laboratoriet, Røntgenavdelingen, Fysioterapi, Sosialkontor og til og med et Sykehuskapell. Så velkommen til å være med på den videre utviklingen her ved Okhaldhunga Sykehus!

Vi er nettopp kommet inn i det nye sykehuset og her er vi beredt! I tjeneste for folket og vår bønn er at det må bli til Guds ære, som er sykehusets motto.

***Service to people,
Glory to God.***

Åtte års vandring mot målet

Barneavdelingen var så liten og en vei kom inn til sykehuset på baksiden! Hvordan snur man et sykehus? En vei kan bety flere pasienter. Hva skulle vi gjøre? Vi fikk en stor gave til å utvide barneavdelingen. Det var det første tegnet som ga oss mot til å gå videre. Vi trengte mer land og det ga så mye problemer og det så helt håpløst ut inntil vi plutselig fikk det en julaften! Da var det en av de ansatte som sa, «*det betyr at her vil Gud vise folket vårt barmhjertighet og være tilstede*». Vi fikk troen på at vi gikk skritt for skritt i en større plan. Høsten 2011 kom Magne Vestøl for å ta de første faglige skrittene videre med «Spade og sement». Han ble avløst av Fred Langworthy i februar 2014.

Vi opplevde at villige hender i Norge åpnet mulighetene og underveis har det vært mange bekreftelser på at det ikke er bare våre planer. Det er et sykehus bygget av alle dere som er trofaste lesere av Okhaldhunga Times! Mange har gitt, bedt og strikket oss sammen i et nettverk som har flyttet fjell og et mirakel av et sykehus er realisert her midt i en fattig fjellheim der vi kan betjene folk fra fem fylker. Da får vi tro på at vårt motto vil leve i framtiden, i tjeneste for folket.

Den førstefødte i nytt sykehus.

Nirmala Majhi ble den første barselkvinnen. Og hun fikk sin førstefødte, en datter. Hun kom fra nabofylket og hadde kjørt en hel dag for å få føde her. En stolt nybakt bestemor ser etter henne. Et flott teppe har hun fått for kaldere tider.

Stas med feber

Ramesh ble lagt inn med høy feber.

- Men det var jo stas!

Aldri har han sett så mye spennende og trives veldig godt med å være syk!

Kanskje blir det vanskelig å skrive dem ut nå?

Den sist ankomne pasient har armbrudd og full av smerter, men likevel litt nysgjerrig på hva som foregår i nabosengen.

Kjernekarer bak byggverket

Tre sterke karer som har båret byggverket framover; Santosh, vår nye vedlikeholdssjef, alltid beredt!

Fred, leder utbyggingsprosjektet, alltid med et redskap i handa!

Priti, arbeidsformann og kjenner alle. Styrer til enhver tid mange dagarbeidere som bygger et nytt sykehus.

Her foran den nye kantinen med direktør Tuk i bakgrunnen som gir vann til håndvasken.

Vårt første måltid i den nye kantina

Etter timer med bæring og flytting hadde vi felles festlunsj i den nye kantinen.

Vi skulle så gjerne ha sagt at den var åpnet, men det kan vi ikke si. Det mangler fremdeles vann og gass. Vi rekker ikke over alt på en gang. Men nå er den ferdig vasket og maten ble for første gang servert fra disken, selv om den var laget på bål utenfor...

Vi har fremdeles mer å glede oss til!

Fødsel via mobiltelefon

Nirmala er “mor” på Mødreventehjemmet i Okhaldhunga. Hennes brede smil møter de nervøse førstegangs-mammaene velkomne når de kommer hit, ofte trøtte og sultne etter en lang reise fra fjerntliggende landsbyer. Hele 40 % av dem er tenåringer, 13 % under 18 år, med runde barnefjes over trillrunde, struttende mager.

Tiden de bor på Mødreventehjemmet fram mot fødselen, alt fra et par dager til flere uker, brukes mye til å hvile. Det er en kjærkommen anledning. Hjemme bor alle unge kvinner hos sin svigerfamilie, og dagen for en svigerdatter der er full av arbeid fra morgen til kveld, svangerskap eller ikke. Nirmala tar dem varmt imot, forteller dem om det de har i vente, og lærer dem om ernæring, amming og hygiene og mye annet som er nyttig å vite for en nybakt mamma. På Ventehjemmet er mange unge samlet. Stemningen er god, og mange varige vennskap blir knyttet. En slik atmosfære roer nervene og bygger tillit og forventning.

Men noen ganger kan det være umulig å nå fram til Ventehjemmet. Sharmila var her med en svigerinne for en tid siden, og lovet å komme tilbake når det var tid for hennes egen fødsel. Men fødselen begynte før hun hadde kommet seg til Ventehjemmet, og pga diesel-mangel under den indiske blokaden fant de ingen bil som kunne ta henne hit.

Men Nirmala hadde skrevet sitt private mobil-nummer på veggen på Ventehjemmet, og Sharmila hadde notert seg det. Da vannet gikk og smertene begynte, ringte hun.

- *Å Nirmala, jeg har så vondt og jeg blør. Hva skal jeg gjøre?*

Nirmala ga enkle og fornuftige råd:

- *Kall på en nabokone som kan være hos deg. Legg deg ned og prøv å slappe av. Og ring meg igjen.*

Kort etter ringte telefonen igjen. Det var nabokona som var blitt tilkalt. Nirmala ga flere råd:

- *Kok opp mye vann. Kok barberbladet du har og en tråd for navlesnora. Kan du se babyens svarte hår? Bra! Hvis du kan se hår er det ikke en setefødsel. Få henne i riktig stilling og si at hun kan presse.*

Rolig og oppmuntrende snakket Nirmala nabokona gjennom hele fødselen. En time senere ble det født en frisk liten gutt. Navlesnora ble kuttet og snørt av, morkaken kom og mor og barn var begge friske.

Og så kom Sharmila på besøk for å vise fram den lille gutten sin, han som ble født ved hjelp av en mobiltelefon.

Det ble smil og tårer.

Her er både mor og barn trygt i Nirmala's armer. Ikke rart at hun har ærestittelen «Hele Okhaldhunga's Svigermor»!

I løpet av de tolv årene Nirmala har arbeidet på Ventehjemmet har over 2 000 kvinner kommet dit for fødsler. Men dette er første gang hun har forløst et barn via mobiltelefon.

Noen ganger kan det være veldig fullt på Mødreventehjemmet. Nirmala står foran huset, og ser ned på grunnarbeidene som nå er i full gang for det som skal bli det nye huset for «hennes» mammaer. Hun ser for seg komfortable, fargerike rom, et stort kjøkken hvor de kan lage god og riktig mat sammen, og nok plass også til de unge pappaene som nå stadig oftere er med. Og telefonnummeret hennes vil bli skrevet på veggen i det nye huset også, for sikkerhets skyld!

Og så er det besøk av ti norske bibelskole-elever. De som bor på Mødreventehjemmet er «vertskap». Det blir spennende møter, for disse gruppene er jo omtrent like gamle, men i helt ulike livssituasjoner. Her spør gjestene om hvordan de som er der, fant sin ektemake. Kristin oversetter, om at ca halvparten er i «arrangerte ekteskap» (det betyr ikke det samme som tvangsekteskap, som også forekommer, men mye sjeldnere). Den andre halvparten er i det de kaller «love marriage», der de unge har funnet hverandre selv.

Det banker på døra

Ikke så ofte det gjør det her om kvelden, etter at det er blitt mørkt. Stor er overraskelsen når vi åpner for den glade gjengen som står utenfor: «Nå har vi fire til!», jubler Dilli, vår uoppslitelige mann på jordskjelv-arbeidet. Han har kommet for å vise fram dagens «fangst».

Litt bakgrunn, for nye lesere: Vårt jordskjelv-arbeid består jo i å hjelpe de jordløse som ble rammet av jordskjelvet, med husbygging. For de som ikke var registrert i myndighetenes jordregister får ikke noe støtte fra staten til gjenoppbygging. Men før vi kan hjelpe dem å bygge hus må de få registrert et jordstykke å bygge på, i sitt eget navn. Vi kan ikke kjøpe jord for dem, det må landsbyen ordne selv. Ordningen er at en av dem som har mye jord, gir av sitt overskudd til dem som intet har. Høres enkelt ut, men er det ikke.

Det er her det trengs en mann som Mr. Dilli Karki, med årtiers erfaring i landsbyutviklingsarbeid. Han bringer folk sammen, skaper forståelse, og tar dem med til fylkets jordkontor.

De har vært på fylkets jordkontor og fått omregistrert eiendomsretten til jorda, og kommer så til oss for å dele gleden. Her er Dilli Karki (i hvit skjorte), med fra venstre:

- Lederen for Ragani kommunes helsekommite
- Pasang Sherpa, som ga jord til husbygging for:
- Doma Sherpa, som aldri har eid jord, men nå kan komme under eget tak sammen med sin gamle mor. Og til:
- To unge sherpaer som begge har kone og to barn, og for første gang nå eier egen jord
- Lok Bahadur Kadka, som ga jord til:
- Purna Shresta, som har stor familie og nå kan komme under eget tak med dem.

La meg minne om norsk historie: For 200 år siden, ved Norges første frie valg, var det bare menn, og bare menn som eide jord, som fikk stemme. De som ikke eide sin egen del av landet, var stemmeløse. Jordløse ble ikke regnet med. Slik er det her óg. De som ikke eier jord, blir ikke hørt. Ved å være med på at de får jord, bidrar vi til at de blir hørt. Og nå som landsbyen har sørget for det, vil midler fra Normisjons «jordskjelv-fond» bli brukt til å hjelpe dem med å bygge hus på jordflekken. Landsbyen gjør sitt, vi i Normisjon gjør vårt, og noen av de minste kan rette ryggen. Da er vi på rett vei!

Det første huset er fullført og et annet vokst over dørkarmen, og hos noen andre er tomten under utgraving. For å kunne bygge så mange hus som mulig, «selger vi hytter i Himalaya med god utsikt til et bedre liv». Inntil i dag har vi solgt 4 hytter, - for 40 000 kr hver. Hyttesalget er fremdeles åpent!

Spenning

Det er mange spennende øyeblikk i sykehushverdagen.

Lille Usan hadde osteomyelitt, betennelse i benet, og et så svært sår på leggen at vi måtte transplantere hud fra låret for å lukke det. Her er doktor og pasient like spent på om den nye huden har «tatt». Og det hadde den! Så da kunne Usan reise hjem få dager senere.

En sjelden gjest på «flaskebørste blomst – busken» i hagen vår: I sommerfuglboka kalles den Gylden Fuglevinge, og beskrives som en av de største og flotteste sommerfuglene i Nepal.

Hilsen
Kristin og Erik

Hjelp oss å bygge et jordskjelv-sikkert sykehus i Okhaldhunga!

Da brukes Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**

Overføringen må merkes:

”Nytt sykehus i Okhaldhunga. Prosjektnummer: 118.15.354”